Declaraţia unor foşti legionari deţinuţi la penitenciarul Deva

Ministerul de justiţie a primit o declaraţie înaintată administratorului penitenciarului Deva, prin care 15 studenţi foşti legionari deţinuţi în acest penitenciar au declarat că renunţă pe viitor la orice acţiune interzisă de legi, luându-şi angajamentul de a se dovedi în viitor cetăţeni devotaţi ţări şi legilor.

Iată facsimilul declaraţiei:

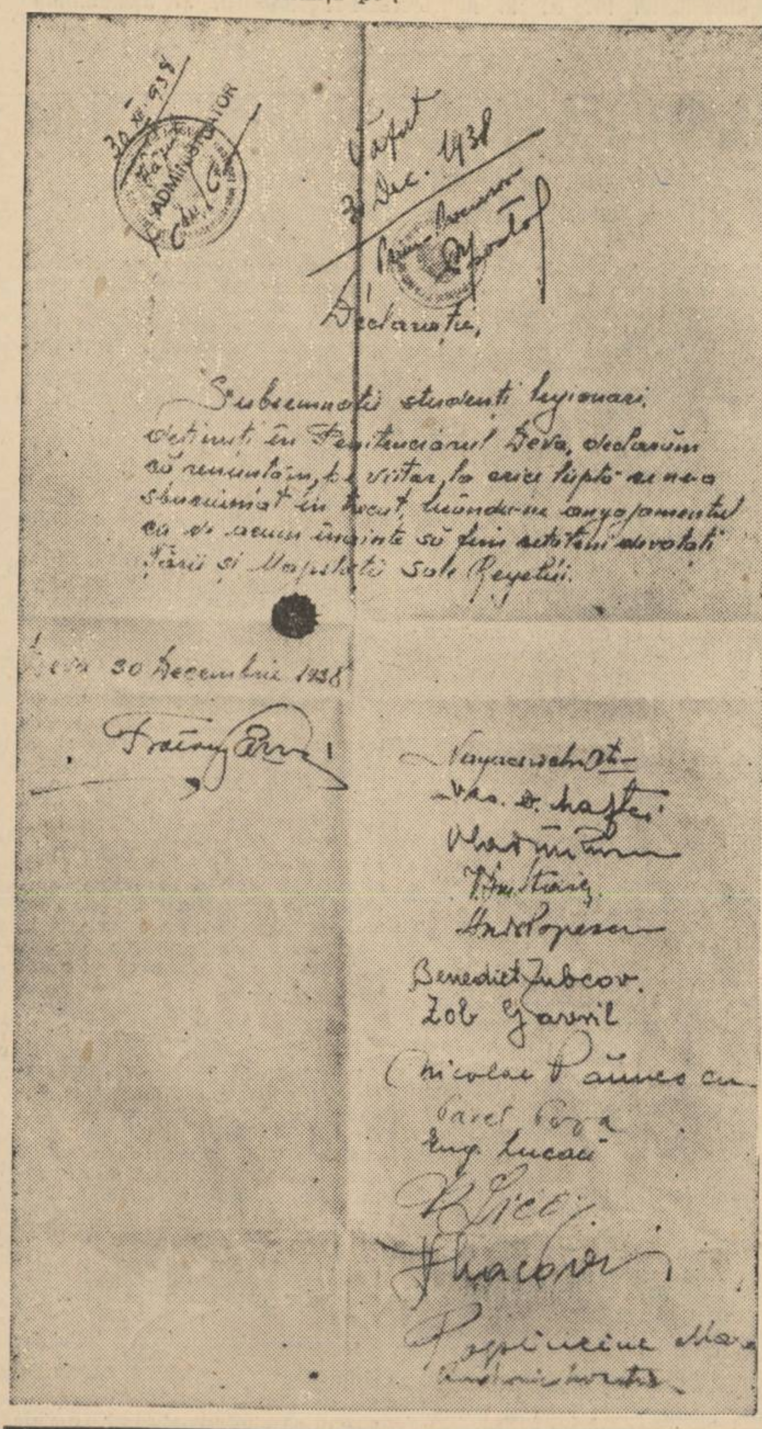

30 XII 938

ADMINISTRATOR

Văzut 30 Dec. 1938

Declaraţie,

Subsemnaţii studenţi legionari, deţinuţi în Penitenciarul Deva, declarăm că renunţăm, pe viitor, la orice luptă ce ne-a [illegible] în trecut, luându-ne angajamentul ca de acum înainte să fim cetăţeni devotaţi Ţării şi Majestăţii Sale Regelui.

Deva 30 Decembrie 1938

Benedict Zubcov.
Iob Gavril
Nicolae Păunescu

Baroul de Ilfov revizueşte din nou pe avocaţii evrei

Consiliul de disciplină al primului barou al ţării, întrunindu-se Miercuri plenar — sub preşedinţia d-lui prodecan C. Algiu —a adoptat următoarea moţiune:

„Consiliul fiind sesizat de un grup de colegi că se intenţionează extinderea instituţiei notariatului public şi în Vechiul Regat, măsură care dacă s'ar realiza ar aduce grave prejudicii membrilor corpului de avocaţi — deleagă pe d-nii Algiu C., Traian Dumitriu-Şoimu şi Gh. Murgăşeanu, ca să se informeze la forurile competinte, comunicând Consiliului rezultatul obţinut.

Având în vedere că termenele prevăzute de decretele-lege No. 169/938 şi No. 858/938 şi No. 1107/938 au expirat, DECIDE:

Ca toţi avocaţii evrei înscrişi în Baroul de Ilfov să se prezinte până la 1 Februarie 1939 la secretariatul Baroului, cu actele necesare doveditoare că s'a închis procedura revizuirei prevăzută de menţionatele decrete legi şi că au rămas recunoscuţi cetăţeni români.

Toţi cei cari nu vor face aceste dovezi în termenul arătat vor fi radiaţi din tabloul avocaţilor“.

Controlul naţionaliştilor spanioli asupra călătoriilor prin Gibraltar

UN COMUNICAT AL AGENŢIEI GENERALE A STATULUI SPANIOL IN BUCUREŞTI

Agenţia Generală a Statului spaniol din Bucureşti ne transmite următorul comunicat:

Asigurarea mutuală maritimă de războl a adresat o circulară armatorilor norvegieni, al cărui cuprins este următorul:

„Inainte de a accepta orice călătorie prin strâmtoarea Gibraltaru, trebuie să se comunice numele celor cari închiriază nava, a încărcătorilor, a primitorilor, şi armatorilor, şi călătoriile vor fi aprobate numai atunci când n'ar exista vreun motiv pentru ca să se creadă că încărcăturile sunt destinate a fi transbordate pentru Spania guvernamentală.

„Următoarea clauză trebuie să fie inserată în contractele de închiriere ale navei sau într'un act special care trebuie să fie semnat de către cei cari închiriază nava şi contractanţi.

„Noi, cei cari închiriem nava, garantăm că încărcătura de... care trebuie să fie transportată cu contractul de închiriere din ziua... de către vaporul... din... la... nu este şi nu va fi revândută pentru a fi trimisă în niciun port al Spaniei, care să nu fie sub controlul Generalului Franco, la sosirea vaporului... cu destinaţia indicată.

„Copia contractului cu clauza inserată sau alăturată, trebuie să fie în posesiunea căpitanului, înainte ca vaporul să ridice ancora din portul de încărcare”.

Armatorii celorlalte State, cari vor adopta această formulă, vor fi scutiţi de toate neplăcerile inerente, actualei situaţii, de oarece la momentul oportun, vor putea dovedi flotei Naţionaliste a Spaniei, care este însărcinată cu recunoaşterea vapoarelor comerciale, că este vorba de un transport licit şi nedestinat, direct sau indirect, taberii roşilor.

Reluarea traficului cu posturile naţionaliste spaniole

Aceiaşi agenţie a Statului spaniol ne transmite şi acest comunicat referitor la modul cum trebuie să fie tratate Companiile Maritime, cari au lucrat în trecut cu tabăra republicanilor şi cari doresc a relua traficul cu porturile naţionaliste.

„Serviciul Naţional de Comunicaţiuni Maritime, referindu-se la modul de conducere care trebuie observat, cu acele Companii de Navigaţiune, cari după ce au făcut comerţ cu inamicii noştri, doresc a relua traficul cu Spania Naţională, a rezolvat, de acord cu Ministerul Afacerilor Străine din Burgos, următoarele:

1) Când o Companie care a lucrat cu roşii doreşte să reia comerţul cu porturile Spaniei Naţionale, ea trebuie să adreseze o declaraţiune Guvernului nostru, prin mijlocirea Reprezentantului din ţara căreia îi aparţine, luându-şi angajamentul de a nu mai relua traficul. nici în mod direct nici indirect, cu duşmanii noştri.

2) Odată primite, declaraţiunea şi Raportul, se va analiza prin serviciile competinte, traficul pe care l'a făcut Compania în chestiune cu duşmanii noştri, şi în cazul când ajutorul lor ar fi fost de mică importanţă, se va consimţi a autoriza intrarea vapoarelor în porturile noastre.

——xxo●oxx——

Prăznuirea sfintei Tatiana, ocrotitoarea artiştilor

Miercuri, seară, la ora 6, s'a oficiat la biserica Sf. Antonie cel Mare, din Piaţa de flori, o slujbă specială, cu sfinţirea artoselor, întru cinstirea sfintei martire Tatiana, ocrotitoarea artiştilor creştini şi ale cărei moaşte se află la Curtea de Argeş, împreună cu ale sfintei Filofteea şi ale sfinţilor Sergiu, Vach şi Nifon.

Au luat parte câteva zeci de artiste şi artişti dramatici şi lirici, cu familiile lor.

După priveghere şi sfinţirea artoselor, păr. prof. Ion Dărvărescu a evocat viaţa sfintei martire Tatiana în lumina cultului pe care i-l poartă artiştii români, ca fii buni ai bisericii noastre.

Rostul „Frontului Renaşterii Naţionale“

Cuvântarea d-lui Armand Călinescu, ministrul internelor, rostită Miercuri seară la radio in „Ora Naţiunii”

D. Armand Călinescu, ministru internelor, a rostit Miercuri 11 Ianuarie 1939, la ora 20 şi 30 următoarea cuvântare, despre „Rostul Frontului Renaşterii Naţionale“ :

Au trecut două săptămâni numai decând prin lege s'a autorizat crearea unui organism politic şi deja peste trei milioane şi jumătate de cetăţeni şi-au dat adeziunea lor la „Frontul Renaşterii Naţionale“. Niciodată, în trecut, un regim de partid nu a întrunit jumătate cel puţin din aceste sufragii. Această constatare ne poate da măsura mişcării la care asistăm. De altă parte, adeziunile înregistrate azi constituesc a doua mare manifestare populară, după plebiscitul din Februarie trecut. In mai puţin de un an, ţara şi-a reînoit aşa dar, în mod simplu, dar hotărît sentimentul ei.

Regimul vechi definitiv condamnat

Care este semnificaţia acestor manifestaţiuni?

Ce concluziuni se pot trage de aici?

Socotesc că din aceste împrejurări se pot înţelege două lucruri. Mai întâi, repudierea definitivă a vechiului regim politic în care am trăit şi, în al doilea rând, dorinţa de a se desvolta o viaţă nouă, pe alte temeiuri şi cu alte idealuri decât cele din trecut.

Repudierea vechiului regim.

In adevăr, cine îl mai susţine astăzi? Nimeni!

Cine îl mai regretă? Câţiva! Şi, ceeace este şi mai caracteristic, această abandonare nu este numai rezultatul unei stări pshichologice, ci este datorată îndeosebi unei analize raţionale.

Din clipa în care firul existenţei partidelor a fost curmat şi individul, desprins din obligaţiunile învechite, şi-a recăpătat libertatea de judecată, din clipa aceea el a înţeles aspectul amăgitor al stărilor trecute. Câteva reflexiuni vor ilustra acest proces şi vor întări acest raţionament. Astfel, rând pe rând, partidele invocau odinioară voinţa naţională ca temei al dreptului de a guverna. Dar mă întreb: Când această voinţă naţională s'a exprimat ea cu sinceritate? Care consultare populară, în cei douăzeci de ani, ai regimului de partid, nu a fost sgomotos contestată? Cine îşi mai făcea iluzii asupra rostului acestei desbateri?

Se pretindea de asemenea că în parlament rezida toată forţa acţiunii de guvernare şi că independenţa lui de deciziune constituia esenţa sistemului. Care Parlament a avut însă realmente această virtute? Când a elaborat el o singură lege? Când a răsturnat un singur guvern? Cine nu-şi aminteşte că Parlamentul era doar faţada şi că în dosul lui era clubul care hotăra.

S'a pretins întotdeauna că legătura între partide şi ţară se făcea pe baza programelor.

Trebuia dată iluziunea unor înalte preocupări ideologice în acţiunea politică. Expunerea lor se oficia cu adevărată religiozitate.

Nu contest utilitatea programelor ca linie generală de orientare pentru omul de stat. Dar contest că vreodată făgăduelile din perioada electorală să fi fost înfăptuite la guvern.

Şi dacă a existat un fenomen semnificativ în această privinţă, apoi a fost unanimul scepticism al cetăţenilor în ce priveşte soarta programelor.

De altminteri, ce sinceritate se putea presupune afişării lor, când, pentru atingerea unor obiective, se recurgea la solidarităţi echivoce? Socotesc că niciodată regimul democrat în România nu s'a autodiscreditat mai dureros, decât în Decembrie 1937, când două partide, diametral opuse ca concepţie politică, se prezentau aliate în faţa Ţării. Ce putea să înţeleagă ea atunci sub raportul ideologic? Ce reprezenta această înfăţişare ca onestitate politică? Care mai era spiritul acţiunii? Cred că în acel ceas s'a decis soarta vechiului regim, condamnându-se iremediabil singur şi dând la iveală falsitatea şi inutilitatea lui.

S'a invocat adesea ori elanul sufletesc pe care-l manifestau partidele politice. Care elan? Dar nu l-am trăit cu toţii? Nu ştim că el se înteţia pe măsura în care la orizont se întrevedea o perspectivă de venire la putere, şi că se stingea îndată ce orizontul se întuneca? Iar în sânul aceluiaş partid, nu ştim oare că elanul individual era deslănţuit, când se vedea asigurat de un portofoliu, de un mandat sau de un post şi că acelaş elan dispărea, sau era gata să se deplaseze într'un club vecin, la prima decepţiune personală? Prin urmare, elan interesat, da; dar elan creator, aceasta nu prea am văzut în trecut.

ŢARA ERA VEŞNIC DESBINATA

O ultimă legendă era aceea a interesului general, pe care orice partid pretindea că îl reprezintă. Dar şi aceasta a fost repetat desminţită, fiindcă, oricând s'a făcut apel la Uniunea generală ea nu s'a putut realiza. De câte ori Suveranul ţării, cu acea clară viziune a primejdiilor viitoare, cu acel simţ adânc de patriotică datorie, nu a chemat pe oamenii politici şi partidele la realitate?

Fără îndoială, în faţa istoriei Suveranul ţării poate avea conştiinţa împăcată.

Dar partidele politice, cum au răspuns ele ? Ce simţăminte şi ce preocupări le-au mânat ? Desigur, nu interesele superioare şi permanente ale ţării, ci acelea mărunte ale unor persoane. Acest adevăr era ilustrat de fenomenul cunoscut al fărâmiţării partidelor. Motivul real şi adânc al înmulţirii lor. era tocmai ivirea ambiţiunilor personale. care se cereau satisfăcute.

Iar când jocul politic le aducea în locul de răspundere, începeau prin a distruge tot ceeace predecesorii realizaseră. Fiecare ţinea să se înscrie în istorie cu mica lui vanitate, fără a înţelege întârzierea ce aducea desvoltării normale a ţării.

Dealtminteri, vechiu regim era caracterizat prin două note dominante: apelul la tot ceeace diviza, la tot ceeace împrăştia forţele, la tot ce adâncea urile şi apoi discreditarea reciprocă a oamenilor, micşorarea oricăror valori morale.

Cine nu-şi aminteşte acea revărsare de patimi ? Fiecare căuta să distrugă pe concurentul său. Nu mai exista respectul de părinte, nu mai exista dragostea de frate. Familiile se aruncau, cu sadism, unele împotriva altora. Viaţa în sate era un adevărat infern. Şi aceasta se chema politică !

Ce devenea statul în această vreme? Statul, ca reprezentant al colectivităţii, ca întrupare a intereselor permanente, ca forţă de apărare a naţiunii, în afară ? Statul, în regimul luptelor de partid, era fixat într'o atitudine de pasivitate. Toate legiuirile nu făceau decât să-i limiteze drepturile şi puterile, pentru a lăsa drumul liber tuturor manifestaţiunilor individului.

Individul era aşezat pe primul plan; satisfacerea lui era idealul în societate. Statul devenea subordonat. Dela un timp, pasivitatea lui s'a transformat într'o adevărată abdicare.

Prin acţiunea partidelor, individul anarhic, nu a mai cunoscut control şi nici stăpânire; ideea de autoritate se prăbuşise.

Iată pentru ce spuneam că manifestarea populară de astăzi înseamnă mai întâiu repudierea vechiului regim.

Frontul Renaşterii Naţionale este o formulă românească

Dar ar fi o gravă eroare de psichologie, dacă ne-am închipui că adeziunile pentru „Frontul Renaşterii Naţionale” au numai un înţeles negativ. Nu. Ele sunt totdeodată expresiunea dorinţei vii de a se întări o viaţă cu totul nouă. Sunt revizuiri de conştiinţă care s'au făcut. Sunt năzuinţi constructive care se afirmă. Sunt idealuri de desvoltare naţională care se impun. Toate îşi vor găsi posibilităţile de manifestare şi realizare, prin intermediul unui singur instrument politic.

Ce este acest „Front al Renaşterii Naţionale?”

Mai întâi, ţin să subliniez că este o formulă românească. Cine încearcă să găsească identitate cu vre-un regim strein, se înşală. Cine caută aici vre-o inspiraţiune de aiurea, nu o va afla. Pot exista unele detalii de formă asemănătoare; în materie politică, mintea omenească nu a creeat nicăeri tipuri de originalitate perfectă.

Dar ceeace este esenţial, fondul acestei mişcări politice dela noi, izvorul ei, sufletul şi scopurile ei, sunt proprii nouă şi nevoilor noastre, sunt româneşti.

De altminteri, eu socotesc că prin această mişcare noi reînviem astăzi o veche tradiţie românească.

Să nu uităm că, în adevăr, în toate momentele grele poporul nostru a ştiut să fie unit. Toate actele mari din istoria ţării au fost rezultatul unor eforturi comune. Mai mult chiar, ori de câte ori înaintaşii noştri realizau uniunea naţională, ei încercau un sentiment de înălţare sufletească şi o manifestau cu o îndreptăţită mândrie.

Aşa au făcut unirea dela 1859, aşa au făcut războiul independenţei, aşa au luptat la 1916. In aceste exemple ale trecutului trebue să găsim inspiraţiuni. Şi nu pot rezista ispitei, de a reaminti cuvintele rostite de unii mari bărbaţi de Stat ai României.

Astfel, într'un moment istoric, Costache Rosetti, spunea :

„Dacă ne-am combătut uneori, lupta a fost în lucruri mici. Când a fost vorba de naţiune, n'a fost român care să fie în diviziune, n'a mai fost diviziune, ci unitate. Nici o lovire nu poate să sfarme o naţiune, oricât de mică atunci când ea este unanimă. Şi unanimă a fost şi va fi România, în toate ceasurile cele mari“.

Iată cum vorbea un adevărat bărbat de stat.

Iar cu 40 de ani în urmă, într'alt moment istoric, în timpul marelui răsboi, iată ce admirabilă pildă de solidaritate şi de abnegaţiune dădea Take Ionescu.

„Răsplata noastră, domnilor“? — spunea el — „Răsplata personală? Nici una. Istoria va uita până şi numele fiecăruia dintre noi. Dar istoria nu va uita că, strânşi cu toţii de nevoi, am avut nu numai bărbăţia de a crede în victorie şi de a spune: vom pieri, dar nu vom dezarma ; dar am avut şi bărbăţia să ne decapităm singuri, pentru generaţiile viitoare“.

Citesc aceste pagini, pentru ca să le compar cu jalnicele manifestări ale unor oameni politici din ziua de astăzi, cari îşi plimbă paraponul în foi răspândite clandestin pe la colţuri de stradă. Oare nu înţeleg ei grijile şi răspunderile ceasului de faţă ? Nu simt ei trista poziţie în care se situează, faţă de înălţătoarele pilde pe care ni le dau înaintaşii ? Dacă nu le înţeleg ei, le înţelege în schimb Ţara. Şi aceste singularizări nu pot şi nu vor împiedica mersul istoriei.

TRADIŢIA UNIUNII NAŢIONALE

Noi reluăm aşa dar tradiţia uniunii naţionalc. Şi mă gândesc deasemenea la minunatul exemplu pe care ni l-a dat Ardealul. In momentul Unirii şi câtva timp după aceea ,toţi fiii lui erau adunaţi într'un singur mănunchi, într'o singură forţă politică. Ea se bucura de tot prestigiul, de tot elanul. Atunci, în adevăr, exista patriotică însufleţire, iar nu în urmă, când au apărut sciziunile; şi de câte ori nu am auzit pe bătrânii ardeleni amintindu-şi cu melancolie de epoca de glorie, când toţi erau însufleţiţi de idealurile superioare, iar nu măcinaţi de ambiţiunile personale.

Prin urmare, diviziunea în partide nu a fost acolo un bine, nu a adus un folos, — ci dimpotrivă. Astăzi renaştem pretutindeni aceeaşi uniune naţională. Prin urmare, reintrăm în spiritul tradiţional al Ardealului.

Minorităţile se incadrează in noua mişcare

Am chemat şi am primit în „Frontul Renaşterii” şi minorităţile etnice conlocuitoare. Acest fapt nu trebuie să surprindă, ci el este menit să ilustreze şi concepţiunea politică şi spiritul propriu românilor.

Suntem, desigur, un Stat Naţional. Pământul nostru este un pământ românesc. Suntem cel mai vechi şi cel dintâi popor care l-a ocupat, care l-a muncit şi l-a fructificat.

D. ARMAND CALINESCU

Dacă ulterior, unele regiuni au fost vremelnic supuse dominaţiunilor streine, aduse de vitregia vremurilor, acestea nu au schimbat dreptul nostru fundamental, ci numai l-au încălcat. Deasemenea, nu au putut schimba caracterul poporului român, care a stăruit necontenit cu fiinţa lui, cu limba lui naţională. Prin urmare, hotarul Statului Român este hotarul naţiunii române. El nu este trasat de vre-o convenţiune, el nu este atribuit de vre-un tratat. El este indicat de istorie şi de drepturi naturale. De aceea îl vom apăra cu ultima hotărîre, ca pe un patrimoniu sfânt

In hotarul nostru naţional, trăesc însă, din vremuri îndepărtate, şi cetăţeni de altă origină etnică. Este un fenomen care se întâlneşte în mai toate statele. Cu aceşti cetăţeni avem interese pe care le impun convieţuirea în acelaş stat şi idealul de civilizaţie şi bună stare comună.

Faţă de minorităţile etnice, noi am avut şi avem o politică foarte limpede. Mai întâi, pretindem că nicăeri minorităţile etnice nu s'au bucurat de un tratament mai bun ca cel din România. Care este acest tratament ?

Constituţia Ţării fixează principiul egalităţii desăvârşite în faţa legii. Prin urmare, se recunosc aceleaşi drepturi civile, aceleaşi drepturi politice şi, fireşte, aceleaşi garanţii legale, tuturor cetăţenilor.

In acest cadru, minorităţile pot întrebuinţa limba proprie în religie, în presă, în reuniuni. Deasemenea, pot utiliza limba maternă în faţa autorităţilor administrative, cum şi, în anume condiţii, în faţa justiţiei.

In ce priveşte desvoltarea culturală, le-am dat dreptul de a înfiinţa şcoli şi instituţiuni confesionale proprii şi am introdus limba maternă ca limbă de predare în şcoli de Stat. Vor primi o parte echitabilă din sumele afectate în scop educativ, religios şi de caritate. Pot exercita orice profesiune şi sunt admişi în funcţiunile publice. In fine, minorităţile sunt reprezentate în camerile profesionale şi în consiliile comunale, iar în localităţile în care o minoritate etnică reprezintă un procent apreciabil din locuitori, poate avea, şi are deja în fapt, primar sau ajutor de primar. Iată definit, în conţinutul lui, cu preciziune, tratamentul acordat minorităţilor în România. Şi la stabilirea acestui regim a prezidat un sentiment de completă sinceritate. De aceea, nu numai am înscris norme echitabile în decrete, dar am veghiat şi veghem la aplicarea lor. O spun de aici, ca ministru de interne, responsabil, pentru ca să servească de îndreptar organelor mele de execuţie.

Fireşte că acest tratament nu înseamnează dispensarea minorităţilor dela deplina supunere faţă de toate legăturile Ţării şi, evident, orice infracţiuni la aceste legiuiri atrag după ele sancţiuni, ca pentru orice cetăţean român.

Dar noi nu înţelegem să punem la îndoială loialitatea minorităţilor care locuesc în ţară. Deaceea, le chemăm la conlucrare pe terenul politic, pentru promovarea intereselor superioare de Stat.

Prin asigurarea unei administraţii respectuoase de drepturile tuturor, prin înlesnirea desvoltării economice şi spirituale a oricărui cetăţean, prin ocrotirea cu echitate a tuturor intereselor, noi asigurăm legătura firească de Statul Român.

Iată în ce spirit se alipesc „Frontului” minorităţile etnice.

Un organism nou, un suflet nou

De altminteri, „Frontul Renaşterii Naţionale“ nu este un partid politic în înţelesul vechiu al cuvântului. El este o mişcare. „Frontul“ nu reprezintă interesele unui grup de persoane sau ale unei clase sociale, ci el reprezintă interesele colective ale Statului şi ale naţiunii însăşi.

Astfel fiind, se mai poate refugia în sânul acestui nou organism demagogia vechiului politicianism? Fireşte că nu. Se vor putea camufla aici solidarităţi interesate de persoane? Se vor putea încuraja ambiţiunile vre-unei clientele? Desigur că nu.

Cine îşi închipuie că se mai pot furişa sub forme noui, deprinderi vechi, se înşeală. Cine aştepată aceasta, va avea o desamăgire.

Desigur, vor milita în „Frontul Renaşterii“ şi oameni cari au militat în partide. Aceasta este inevitabil. In definitiv, nu oamenii erau întotdeauna vinovaţi de viţiile regimului trecut, ci sistemul însuşi.

Astăzi, aceşti oameni revin şi revenim cu toţii, după o revizuire de conştiinţă, după o adevărată purificare, întâlnindu-ne pe un plan nou şi dând contribuţia curată pentru scopurile superioare ce se propun.

Este o atmosferă nouă, este un suflet nou.

Programul de viitor

Ce urmăreşte „Frontul” ?.

El urmăreşte repunerea Statului în drepturile lui, în rosturile lui fireşti. A acelui Stat care ne reprezintă pe toţi, care este expresiunea intereselor armonizate ale tuturor cetăţenilor laolaltă. Acel Stat, care a fost în realitate victima politicianismului. Care a trebuit să se închine, umilit, sub pretextul libertăţii individuale, în faţa oricărui interes egoist şi a oricărei manifestaţii desordonate.

Acel Stat care abdicase până într'atât încât slujitorii lui, miniştrii lui pertractau cu infractorii.

Ridicarea ideei de Stat, repunerea lui în drepturile fireşti nu înseamnează însă numai refacerea autorităţii şi a prestigiului, ci înseamnează mai mult, înseamnează recunoaşterea unor idealuri pe cari Statul are misiunea să le formuleze, şi este în drept să le impună în numele colectivităţii şi pentru folosul ei. Statul cel nou trebue să fie un factor viu, un factor activ, iar nu constrâns la pasivitatea de odinioară. Se pare că în trecut nu s'a înţeles îndeajuns că fără un Stat puternic care ocroteşte pe toţi, orice libertate, orice drept individual este de prisos, fiindcă se pierde şi el în vâltoare. Aşa dar, în concepţiunea „Frontului“. individul trebue să fie subordonat Statului. Interesul personal nu e luat în considerare, decât întrucât el coincide cu al colectivităţii şi o ajută pe aceasta. Interesul personal nu poate fi satisfăcut din motive sentimentale, ci întrucât se încadrează într'o activitate profesională utilă pentru toţi. Orice factor activ poate fi însă mulţumit pentru că el se armonizează într'un interes de Stat. Aşa dar promovarea intereselor generale ale colectivităţii, iată prima misiune a „Frontului Renaşterii Naţionale“.

INTARIREA NAŢIUNII

Cari sunt ideile lui, cari sunt directivele prin cari ajunge la îndeplinirea acestei misiuni? Este mai întâi ideea naţională. Intărirea şi desvoltarea Naţiunii atât sub raportul fizic, cât şi sub raportul moral, este o îndatorire esenţială. Rezistenţa în faţa oricărei ameninţări dinlăuntru sau din afară trebue să se sprijine pe solidaritatea tuturor.

Sentimentul mândriei şi al demnităţii naţionale trebue să fie continuu viu în acţiunea noastră.

OCROTIREA FAMILIEI

A doua idee este respectul familiei ca celulă socială. Individul nu poate fi conceput decât ca element social aşezat în prim rând în familie.

Ocrotirea familiei este de aceea un scop.

INTARIREA CREDINŢEI

„Frontul Renaşterii Naţionale“ se reazimă apoi pe credinţa creştină. Fiind îndeosebi o mişcare spirituală, el înţelege să dea vieţii un sens şi o valoare morală. Sentimentele religioase, preţuirea virtuţilor sunt elemente prin cari trebue să se formeze mentalitatea cetăţeanului de mâine.

In fine „Frontul Renaşterii Naţionale“ vede în muncă un factor care trebue să se bucure de o cinstire deosebită.

Iată amintite numai câteva directive ideologice ale noului organism politic.

SELECŢIONAREA VALORILOR

In sânul „Frontului Renaşterii Naţionale“ un rol însemnat îl joacă elitele. Ele se desemnează printr'o serioasă şi obiectivă selecţionare.

Pe ce temei şi după ce criterii se va determina această elită conducătoare? Fireşte nu mai poate fi vorba în viitor de aportul electoral al fiecăruia, de clientela de care dispune. Acest criteriu este astăzi şi perimat şi inutil. Selecţiunea se va face după valoarea personală apreciată în cadrul muncii profesionale şi recunoscută ca atare. De sigur acest sistem va aduce la suprafaţă şi elemente noui şi mai ales elemente tinere. Aceasta va contribui la imprimarea unui aspect de seriozitate, de competenţă şi de dinamism acţiunii „Frontului Renaşterii Naţionale“.

Apărarea patriei

De ce însă o organizare unică, de ce toate energiile să se manifeste într'un singur cadru?

Explicaţiunea este foarte simplă şi formula se impune ca o concluziune logică şi imperioasă a însăşi genezei acestui „Front“.

In adevăr, el a izvorât ca o funcţiune biologică, aceea de a apăra Naţiunea şi Statul.

El este manifestarea unui instinct de conservare a Naţiunii. De acea el trebue să facă apel la uniune, nu la diviziune, el trebue să întărească autoritatea, nu să o impartă, el trebue să concentreze idealurile, nu să le împrăştie.

Nu vreau să trezesc nedumeriri nici să seamăn îngrijorări. Dimpotrivă, „Frontul Renaşterii Naţionale“ trebue să se caracterizeze şi se caracterizează prin optimism, prin încrederea hotărîtă în destinul acestui neam şi în viitorul acestui Stat. Dar oricum, trebue să adaog că ne pot pândi şi primejdii. Pentru ceasul acela oricât de îndepărtat l-am voi noi, trebue să fim pregătiţi, trebue să avem trezite toate energiile naţionale, trebue să recâştigăm în grabă timpul pierdut.

Lozinca „Frontului Renaşterii Naţionale“ trebue să fie „Apărarea Patriei“.

Este menirea generaţiunii noastre să asigurăm ceeace înaintaşii au clădit cu atâtea jertfe.

De aceea în ceasul de faţă să uităm cu toţii orice ne-a despărţit în trecut, să fim împăcaţi, să ne înşiruim cu înflăcărare într'un front unic, muncind necontenit pentru întărirea ţării, să stăm strajă în jurul hotarelor ei şi să înconjurăm cu dragoste Tronul şi pe cel mai înţelept şi cel mai patriot Suveran, pe care destinul ni l'a hărăzit, pe Majestatea Sa Regele Carol al II-lea.

Asociaţiunile femenine au cerut ministerului muncii acceptarea în cadrele profesionale, a femeilor profesioniste casnice

In numele mai multor asociaţiuni feminine, d-na Ortansa Satmary a înaintat d-lui Ralea, ministrul muncii, următoarea întâmpinare :

„In conformitate cu prevederile constituţiei, organizarea diferitelor corpuri de profesionişti şi meseriaşi, factori esenţiali în viaţa productivă a poporului nostru, urmează să cuprindă toate categoriile de muncitori şi muncitoare.

Fiecare categorie reprezintă o parte din contribuţi la viaţa economică a ţării, iar individual, pentru fiecare membru, munca sa reprezintă un suport moral şi material.

Pe acest temei în cadrul general al producţiei, trebue să subliniem aportul covârşitor al muncii femeilor casnice.

Cu toate că nesalariată, munca lor în interiorul căminului, grea la oraşe, ca şi la sate — pentru ele neexistând nici măcar limita celor 8 ore de muncă — nu constitue mai puţin un capital de randament, de care prin familie se resimte întreaga structură a vieţii economice şi sociale a ţării.

Din consideraţiuni de ordin moral şi de echitate, şi ca o recunoaştere a marelui rol social a acestei munci anonime, dar de mare interes general, vă rugăm, domnule ministru, să binevoiţi a admite în aceleaşi condiţiuni şi cu aceleaşi efecte, Corpul femeilor profesioniste casnice“.

Adunarea generală a Asociaţiei bursei de mărfuri din Bucureşti

Miercuri, s'a ţinut adunarea generală a Asociaţiei Bursei de mărfuri din Bucureşti, pentru alegerea arbitrilor cari vor compune prin tragere la sorţi, Camera de arbitraj ce va judeca diferendele în cursul anului 1939.

Adunarea a fost prezidată de d. prof. Em. M. Brancovici, preşedinte şi d. N. Penciulescu vicepreşedinte, asistaţi de d. secretar P. Iconomu.

Au fost aleşi pe secţiuni următorii :

SECŢIA AGRICULTORI

Coşoiu N. I., Penciulescu N., Danabassi I. D., Danabassi I. C., Aurelian Pană, Noica Grigore, col. Solacolu Traian A., Pitişteanu G. G., Seceleanu N. N., Anton Paul.

SECŢIA PETROL ŞI DERIVATE

Ing. Th. Ficşinescu dir. „Colombiei”, I. Marinescu dir. „Concordia“, ing. M. Constantinescu dir. „Cremin“, ing. C. Mătăsaru dir. „Steaua Română“, N. Luca ad-tor deleg. „Rom. America“, ing. C. Popescu dir. „Distribuţia“, dr. F. Bossel dir. „Unirea“, P. Margulies dir. „Petrol Block“, G. Moriatti dir. soc. Prahova, M. Sain dir. „Redevenţa“.

SECŢIA FORESTIERA ŞI DERIVATE

Bărbulescu I. C., Bediţeanu Aurel, Ciornei S., Lazăr D. Iosif, Löwenbach Alfred, Michelsohn Friederich, Niculescu Al. Duvăz, Popescu N. Gr., Schieber Sadi, Zaharia Jack.

SECŢIA CEREALE ŞI DERIVATE

Calmanovici I., Constantinescu Ioan, Costescu V Grigore, Demetrescu Vintilă, Grupper Filip, Hailpern M., Iosefsohn Beno, Lichtinger A., Mărgărit I., Orescu Christian, Petcu Nicolae, Presente Marco, Tatos I., Zaharescu Petre.

Sunteţi gripat? Faceţi neapărat o fricţiune cu
CARMOL